

i Kjøbstæderne, muligt kunde have faaet denne Bevilling; men jeg erindrer ikke noget Exempel paa, at der er udstedt Bevilling for en Præst paa at faae Tienden afløst; ihvorvel jeg indrømmer, at Saadant kan være skeet. At det ikke skulde være passende, at Staten paatog sig Omkostninger ved Tiendens Afløsning, undtagen naar den absolut blev befalet, det forekommer mig ikke indlysende. Saasnart Staten vil berettigede Tiendetageren til mod Tiendeyderens Billie at faae Tienden bestemt, saa forekommer det mig, at være en høist ubillig Fordring, at den Tiendeydende, til hvis Bedste man bør sigte, skulde derved blive bebyrdet med Udgifter, som i mange Tilfælde kunde blive meget svære for ham, og under visse Omstændigheder overstige, hvad Tienden i mange Aar vilde udgjøre. At man ved at ophæve den Bestemmelse i Forordningen 8de Januar 1810, hvorefter der skal lægges en Tiendebeel til det ved Beregningen udfundne Quantum, som Tienden udgjør, derved ikke kan begrunde nogen Begunstigelse for dem, hvis Tiende allerede er bestemt, er vistnok Ingen villigere til at erkjende end jeg; men jeg er uvis om, hvorvidt ikke den modsatte Anskuelse kunde gjøres gjældende, og jeg mener ikke, at der fra deres Side, hvis Tiende er blevet bestemt i den senere Tid, kan fremkomme Paastand om, at de ville have den Tiende, som eengang er bestemt, reduceret. Men jeg troer det er Noget, der paa ingen Maade burde indrømmes. Hvad dette Spørgsmaal angaaer, om man burde ved Lov forbyde den, til hvis Eiendom der hører en Tiende, at afhænde denne Tiende, forekommer det mig, at et saadant Forbud ikke vilde have nogen betydelig Virkning med Hensyn til det Formaal, hvorom der er Spørgsmaal, siden det kun er i ganske enkelte Tilfælde, at saadanne Afhændelser finde Sted. Men med Hensyn til disse Tilfælde kan det netop være meget indgribende i Bedkommendes Eiendomsret; man kan jo tænke sig, at han kan være i det Tilfælde, at han ved saaledes at afhænde visse Tiender, der hører til hans Eiendom, kan skaffe sig Midler ihænde, til at vedligeholde sig i Besiddelsen af denne Eiendom, som han ellers ikke kunde finde.

Nyholm: Jeg skal med Hensyn til hvad den ærede Ordfører har bemærket angaaende

disse Omkostninger, kun udtale mig derhen, at naar jeg har sagt, at jeg ikke kunde indsee, at Omkostningerne ved en tvungen Afløsning af Tienden nu i høi Grad vilde formindres, ved at man udfatte denne Afløsning, til en endelig Lov om fuldstændig Afløsning af Tienden udkommer, da er det mig umuligt at see, at der kan være Spørgsmaal om Besparelse af Andet ved en saadan Udsættelse end af Reiseomkostninger; thi Diaterne, som Tiendecommissairerne skulle have, ville dog medgaae alligevel, da der, om og denne Lov kommer ud, dog vil medgaae den fornødne Tid til først at fastsætte, hvorledes Ydelsen in natura skal gaae over til en fast aarlig bestemt Afgift. Det har været mig meget behageligt, at høre af den høitagtede Indenrigsminister med Hensyn til at jeg har sagt, at Tiendecommissairernes Antal burde forøges, at han, saavidt jeg forstod ham, vilde tage Hensyn dertil; jeg tør paastaae, at det vil ikke ubetydeligt hjælpe til, at de Tiendeydelse in natura, som endnu ere tilbage, ville ophøre. Det er aldeles rigtigt, som samme høitærede Minister har sagt, at det kun er 9 pCt., der er tilbage af det tiendeydende Hartkorn; men jeg maa dog bede erindret, at der er endnu 85,000 Tønder Hartkorn i Danmark, der yde Tienden i Kærven, og naar man veed, hvad jeg troer, der forholder sig rigtigt, at det er de fattigste og daarligste Steder paa Landet, som yde denne Tiende, da er det vistnok dobbelt vigtigt og fornødent, at man skriver til at faae en saadan Ydelse forandret, som kun medfører aarlig en større og større Ruin for disse Eiendomme, og som jeg ikke troer paa nogen Maade er gavnlig for Tiendetagerne i Forhold dertil. Naar min høitærede Sidemand (Ordsted) har meent, at Staten kunde udrede disse Omkostninger, har det været meget behageligt at høre, at den ærede Indenrigsminister ikke havde videre derimod at erindre, især naar det blev forenet med en tvungen Overgang. Jeg troer virkelig ogsaa, at disse Omkostninger ikke ville naae en saa overordentlig Størrelse, at jo Staten gjerne for det tiendeydende Hartkorn, der er tilbage, kunde paatage sig denne Byrde, især naar det tilslige bestemtes, at det skulde skee i en kort